न फलं बुभुजे सोऽपि धर्माधर्मभयेन च ॥ ६१ ॥
पुरो ददर्श स शिशुर्घोरं व्याघ्रालयं भिया ।
तात तातेति शब्दञ्च चकार ह पुनः पुनः ॥ ६२ ॥
न ददर्श च तातञ्च शार्दूलञ्च ददर्श सः ।
भिया सस्मार गोविन्दपादारविन्दमीप्सितं ॥ ६३ ॥
हरिं नरहरिं रामं कृष्णं विष्णुञ्च माधवं ।
दामोदरं हृषीकेशं मुकुन्दं मधुसूदनं ॥ ६४ ॥
एतानि दश नामानि जपन् विप्रशिशुर्भिया ।
प्रययौ पुरतः शीघ्रं पुनरेव सरोवरं ॥ ६५ ॥
सरसो निर्मले तोये पुष्पाणि च फलानि च ।
ददौ भक्त्या भगवते कृष्णाय परमात्मने ॥ ६६ ॥
श्रीकृष्णपूजां कुर्व्वन्तं ध्यायमानं पदाम्बुजं ।
निकटं न ययौ व्याघ्रो दृष्ट्वा बालञ्च दूरतः ॥ ६७ ॥
व्याघ्रं ददर्श बालश्च प्रकटास्यं भयानकं ।
विकृताकारदशनं विकटाक्षं महोदरं ॥ ६८ ॥
दृष्ट्वा च दूरतो व्याघ्रमुवास सरसस्तटे ।
दध्यौ कृष्णपदाम्भोजं जन्ममृत्युजराहरं[4] ॥ ६९ ॥
मूलाधारं स्वाधिष्ठानं मणिपूरमनाहतं ।
विशुद्धञ्च तथाज्ञाख्यं षट्चक्रञ्च विभाव्य च ॥ ७० ॥
कुण्डलिन्या स्वशक्त्या च सहितं परमेश्वरं ।

---

[4] जरापहं T.